

[Birke.]

rejses Betænkkeligheder mod den — den er jo ogsaa vedtaget enstemmigt i det andet høje Ting. Derfor skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til velvillig og hurtig Behandling.

Carl F. Madsen: Af en offentliggjort Statistik, som jeg modtog i Lørdags fra Genève, fremgaar det, at Antallet af Ulykkestilfælde ved Arbejde er meget stort. Alt, hvad der kan gøres, for at mildne Følgerne af disse Ulykkestilfælde, kan man derfor kun hilse med Glæde. Den nævnte Statistik viser, at der i Tyskland i 1925 forekom 5 285 Arbejdsulykker, der havde Døden til Følge, og 50 769, der medførte en vedvarende, enten delvis eller fuldstændig, Invaliditet. I Storbritannien forekom der i 1926 i de Bedrifter, som er forpligtet til at aflægge Beretning, 139 963 Ulykkestilfælde, deriblandt 806 med dødelig Udgang. I Bjergværkerne, for hvilke der er selvstændig Opførelse, forekom der i 1925 189 223 Ulykkestilfælde. I Italien forekom der i 1923 357 322 Ulykkestilfælde. Deraf var 1 253 dødelige og 25 024 førte til vedvarende Invaliditet. I de Forenede Stater i Amerika anmeldtes i 1924 21 232 Ulykkestilfælde, som havde Døden til Følge, og 2 324 829 andre Ulykkestilfælde.

Man vil af disse Tal se, at det er forbundet med meget betydelig Risiko at arbejde indenfor de forskellige industrielle Virksomheder og andre Bedrifter. Alt, hvad der kan gøres for at hjælpe de Mennesker, der kommer til Skade, hvad enten det er Borgere fra det ene eller det andet Land, kan man derfor kun hilse med Glæde, og da det foreliggende Forslag til Ratifikation af Konventionen angaaende Ligeberettigelse for inden- og udenlandske Arbejdere med Hensyn til Erstatning for Følgerne af Ulykkestilfælde under Arbejde netop tager Sigte paa at mildne Følgerne af Ulykkestilfælde, kan jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling.

Tvede: Af de 26 Konventioner, der er udgaaet af de internationale Arbejds-konferencer, er syv ratificeret af Danmark. Nogle enkelte Forslag derudover har været forelagt Rigsdagen, men er ikke blevet ratificeret, og som det muligen vil erindres af mine Udtalelser ved tidligere Spørgsmaal om Bemyndigelse til Regeringen til saadan Ratifikation, har jeg stillet mig noget tilbageholdende. Det har ikke været, fordi

vor hjemlige Sociallovgivning ikke honorerede de Krav, Konventionerne har stillet, men fordi jeg fandt det uheldigt at binde sig over et længere Aaremaal. Ogsaa i den foreliggende Konventions Artikel 10 fastsættes det, at Opsigelse ikke kan ske før efter Forløbet af 10 Aar fra den Dag, Konventionen først traadte i Kraft. Vi saa, da vi i afvigte Samling forhandlede om Arbejdsanvisnings- og Arbejdsløshedslovgivningen, at det da var en ret almindelig Mening, at de offentlige Arbejdsanvisningskontorer ikke havde nogen særlig Værdi, og at Udgiften ikke stod i Forhold til Nyttens, hvorfor man mente at kunne undvære dem. Og det mente ikke blot mine Meningsfæller og jeg, men ogsaa fra andre Sider fremkom der Udtalelser i saa Henseende. Men det viste sig da, at vi gennem Ratifikationen af 24. April 1921 af Washingtonkonventionen var blevet bundet til i 10 Aar at opretholde disse Kontorer, skønt Forholdene her i Landet i Løbet af de 6 Aar havde ændret sig saaledes, at vi muligvis kunde have faaet en anden Ordning. Jeg fremhæver dette, fordi det forekommer mig at vise, at der maa kræves den nøjeste Overvejelse af ethvert Konventionsforslag, om vi nu ogsaa kan være tjent med at binde vor Lovgivning over et saa langt Aaremaal. Nu ser jeg vel, at der foreligger en Indstilling fra det andet høje Ting om at vedtage Konventionen med en enkelt formel Ændring i Lovforslagets Titel, og jeg kan heller ikke i Øjeblikket se, at der er noget at indvende; men det kunde man vel heller ikke se i 1921 med Hensyn til Arbejdsanvisningskontorerne, og dog er Forholdene i de 6 Aar ændret saaledes, at vi maaske kunde være dem foruden.

Med Hensyn til det foreliggende Forslag er der et Par Spørgsmaal, som jeg gerne vil rette til den højtærede Minister. Der staar i Konventionen:

„sikre Statsborgere i andre Stater, der har ratificeret Konventionen, og saadannes efterladte fuld Ligeberettigelse med det paagældende Medlems egne Statsborgere, naar de under Arbejde indenfor Statens Omraade rammes af Ulykkestilfælde.“

Hvor langt rækker dette „saadannes efterladte“? Jeg gaar ud fra, at hvis Ulykken sker her i Danmark, maa det rette sig efter, hvad der staar i vor Ulykkesforsikringslov. Men det er maaske mere, end andre Stater yder paa dette Omraade. Vi gaar jo saa langt, at vi siger, at er den afdøde en Kvinde, som regelmæssigt og i væsentligt Omfang deltager i Familiens Erhvervsliv, gælder